

στέον κατὰ τὴν παροιμίαν». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντίκρισι.
2) Ἀπάντησις ἀπόκρισις Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): Ἐγραψα
τον γράμμα καὶ ἀντίλογον κ' ἐπῆρα Κερασ. Ἡ σημ. καὶ
μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1, 142 (ἐκδ. K.Dawkins) «ἐπέψαν γρα-
φές τοῦ κυβερνοῦρη, ὁποῖος ἔπεψεν τοὺς ἀντίλογον, πῶς
δὲν θέλει νὰ τὸν δώσῃ». Συνών. ἀντιλογία 2.

ἀντιλογῶ Θράκ. Πελοπν. (Μάν.) — ΚΠασαγιάνν. ἐν
Γέχν. 1, 224 ἀδilogῶ Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ. ἀντιλοῶ Πελοπν.
(Λακων.) ἀντιλοῦ Πελοπν. (Μάν.) ἀντ'λουγῶ Σαμοθρ.
ἀντιλογάω Παξ. Πελοπν. (Κορινθ.) ἀδilogῶ Κεφαλλ. ἀδι-
οῖζω Θήρ. Μέσ. ἀντιλογοῦμαι Χίος ἀδ'λουγοῦμαι Θράκ.
(Αἰν.) ἀντιλοοῦμαι Τήλ. ἀντιλουειῶμι Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ.
Σιάτ. Σισάν. Σνίχ. κ. ἀ.) ἀντιλουειῶμι Στερελλ. (Αἰτωλ.)
ἀντιλουειέμι Μακεδ. ἀντιλουειέμι Ἡπ. (Ζαγόρ. Κόνιτς.)
Μακεδ. (Σισάν.) ἀντιλουέμι Μακεδ. (Γρεβεν. Ζαπαντ.)
ἀντ'λουέμι Μακεδ. (Γρεβεν.) ντιλογοῦμαι Ἀστυπ. Ἰων.
(Κρήν.) Μετοχ. ἀντιλοισμένος Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.)

Τὸ ἀρχ. ἀντιλογῶ.

Α) Ἐνεργ. **1)** Ἀντιλέγω, ἐναντιολογῶ ἀπανθα-
διάζων Θήρ. Θράκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Μακεδ. (Σισάν.) Παξ.
Πελοπν. (Κορινθ.) Χίος: Μοῦ ἀδilogεῖ Κεφαλλ. Μῆ
μ' ἀδilogῆς καὶ βορῶ νὰ σοῦ φέρω καὶ μαριτύρους Θήρ.
Ἀντιλογάει ὅς τὸν πατέρα του Παξ. Ἀ γάνω πῶς τοῦ μιῶ
καὶ μ' ἀδilogῆση, θὰ τόνε σκοτώσω Κρήτ. Δὲν τοῦ ἀδilogῶ
αὐτόθ. Ν' ἀντιλογῆσουν τοῦ πρωτόγερον θὰ ταν ἀσέβεια ΚΠα-
σαγιάνν. ἔνθ' ἀν. Καὶ μέσ.: Ἡ νύφ' μ' εἶνι καλή, ὅτ' κ' ἂν
τῆς πῶ, δὲν ξέρ' πούτ'ες νὰ ἀντιλογῶθῇ Σισάν. || Γνωμ.

Σέβου, μὴν ἀδilogᾶσαι, | γιατί θὰ ξυλοκοπᾶσαι

Κρήτ. || Ἄσμ.

Βρέ, τίνος εἶσαι σὺ παιδί καὶ Δράκου ἀντιλοέσαι;
Χίος

Ἀντιλοήθη κ' εἶπεν του κ' ἦκαψε τὴν καρδιάν του
αὐτόθ. **β)** Μεταβάλλω γνώμην Κύθηρ.: Ὁ δεῖνα ἀντι-
λόησε. **2)** Συγχύζω, ταράττω τινὰ Μακεδ. (Σιάτ.) Πελοπν.
(Λακων. Μάν.): Κάτσε ἡσυχος, γιατί μ' ἀντιλόησες Λακων.
Νὰ καμωθῆς, γιατί μᾶς ἀντιλόησες μὲ τοῖς φωνές σου Μάν.
|| Ἄσμ.

Σὰν τό εἶδ' οὐ κόσμους θάμαξαν, κουρίτσια ἀντιλοήθ'καν
Σιάτ. Καὶ ἀμτβ. συγχύζομαι Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Φρ.
Ἐχασα καὶ ἀντιλόησα (παρεφρόνησα) Λακων. Μάν. || Ἄσμ.
Ἐκάη ἡ καρδιά μου, ἐχώνεψε, | γιατί εἶχα τοὺς ἐφτὰ ἀδερφοὺς
κ' ἔχασα καὶ ἀντιλόησα, | κ' ἂν ἤξερα λησιμόνησα
(μοιρολ.) Μάν. Μετχ. ἀντιλοισμένος = ζαλισμένος, σκοτι-
σμένος Γέρμ. Μάν.

Β) Μέσ. **1)** Ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ Ἀστυπ. Ἡπ.
(Ζαγόρ. Κόνιτς. κ. ἀ.) Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Ἀνασελ. Γρεβεν.
Ζαπαντ. Σιάτ. Σισάν. Σνίχ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τήλ.: Μὲ
τοῖς χαρές σας, ἀφέντη, ντιλογᾶται τὸ ραφάκι Ἀστυπ. Ἐχετε
καὶ στόμα ν' ἀντιλογεῖστε κιόλας! Ἡπ. Ἐοὺ ἄντας δὲ οἱ
ρουτοῦν μὴ ἀντιλογεῖσαι Σισάν. Μὴν ἔρχισι κοντά μ', ἀντι-
λουήθ'κ' οὐ σπανός Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Παροιμ. Τὸ φυσικό
ἐφώναξαν καὶ ὅπ' εἶχ' ἀντιλογήθη (ὁ πλούσιος ἔχει μεγαλύ-
τερον θάρρος τοῦ εὐγενικοῦ, ἀλλὰ πένητος) Ἡπ. Τ'ς ἰννεῖ
ἦκ'οι οὐ κ'φός, τ'ς δέκα ἀντιλουγήθ'κ' (ἐπὶ νωθροῦ τὴν
ἀντίληψιν) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Κ' ἔνα πουλλί, χρυσὸ πουλλί πικρὰ μοιρολογάει
καὶ αὐτὸς ἀντελογήθηκε καὶ ὅς τὸ πουλλάκι λέγει
αὐτόθ.

Κ' ἐκείνον τὸν ἐρώτησα καὶ αὐτὸς μ' ἀντιλογήθηκε
αὐτόθ.

Κι αὐτὸ ἀντιλογήθηκε ψηλά πὸ τὸ κλαράκι
αὐτόθ.

Οὐ ἤλιους ἀντ'λου'ήθηκε, ἤλιους ἀντιλουέτι
Γρεβεν.

Κ' ἡ κόρ' ἀντιλουήθηκε, τοῖν ξένοντι φρονάζει
Σνίχ.

Πλάκα τ' ἄκουσι κ' ἡ γῆς ἀντιλουγήθη
Μακεδ.

Ὅντας ἀναστενάξω γῶ, ἡ γῆς ἀντιλοῦται
καὶ τὸ φεγγάρι χάνεται καὶ ὁ κόσμος μὲ λυπᾶται

Τήλ.
Χίμα δίνου νὰ τοῖν ἰδῶ καὶ δυὸ νὰ τοῦ μιλήσουν
καὶ αὐτὸς ἀντιλουήθηκε 'πουμέσ' ἀπ' τοῦ θαλάσσου

Σιάτ. **2)** Αἰσθάνομαι πόνον κάπου Ἰων. (Κρήν.): Μὲ
ντιλογᾶται τὸ χέρι μου. Οὔλα μου μὲ ντιλογοῦνται. **β)**
Ἀπροσ. ἔχω πόνον κάπου Χίος: Μ' ἀντιλογᾶται ὅς τὰ πλευρά.

ἀντίλοξα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀντίλουξα Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀντίλοξος.

1) Εἰς πλαγίαν θέσιν, πλαγίως, ἐν σχέσει πρὸς τὸν
μακρόθεν βλέποντα: Τ' ἀμπέλι μ' εἶν' ἀντίλουξα ἀπ' τοῦ
χοριοῦ. Ἀντεῖνον τοῦ χοριοῦ ἔρχιτι ἀντίλουξα ἀπουδῶ πού
μᾶς. Συνών. ἀνάζεορβα **A 2**, ἀντίζεορβα **1**, ἀπόζεορβα,
ζεορβά, λοξά. **2)** Μεταφ. ἀντιθέτως πρὸς τὴν προσδο-
κίαν ἢ ἐπιθυμίαν τινός, δυσμενῶς, ἀτυχῶς: Ἐρχονται
ἀντίλοξα τὰ πράματα.

ἀντίλυπος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Ἰαμβ. καὶ ἀνάπ.² 27

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. λύπη.

Ὁ ὡς ἀντίδοτον τῆς λύπης παρεχόμενος, ὁ ἐπίληθος
τῆς λύπης: Ποίημα.

Ἀλλ' ἐκείνη ὀλογάληνη | μὲ τ' ἀνθισμένο χέρι
τὸ ἀντίχολο καὶ ἀντίλυπο | βοτάνι μοῦ προσφέρει.

ἀντίμακρα ἐπίρρ. ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργ. 202

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. μακράν.

Μακράν, εἰς ἀπόστασιν: Ποίημα.

Τὴν ὥρα ποῦ πρωτόσχιζες | τ' ὠραῖον νησιοῦ τὸ κῦμα,
φωνὴ θὰ σοῦ πε ἀντίμακρα | συρμένη ἀπ' τὸ γιᾶλό.

ἀντιμαμαλίδι τό, Σέριφ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντιμάμαλο.

Μικρὸς κυματισμὸς ἀπὸ τῆς παραλίας ἀντίθετος πρὸς
τὸν ἀπὸ τῆς θαλάσσης.

ἀντιμαμαλίζω ἀμάρτ. ἀδimaμαλίζω Κρήτ. ἀδima-
μαλῶ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντιμάμαλο καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ίδι.

Ἐνεκα ἐλαστικότητος ἐπανέρχομαι εἰς τὴν προτέραν
θέσιν, ἀντιπάλλομαι: Ἀδimaμαλίζει τὸ ξύλο (κάμπτεται καὶ
πάλιν ἀποκαθίσταται εἰς τὴν προτέραν θέσιν). Ἀδimaμάλισε
τὸ ξύλο καὶ τὸν ἐχτίπησε.

ἀντιμάμαλο τό, Ἡπ. Κάρπ. Κάσ. Κίμωλ. Μεγίστ.
Πειρ. Πελοπν. (Λακων.) Σαλαμ. Τήλ. Χίος (Καρδάμ. κ. ἀ.)
ἀδimaμαλο Ἀνδρ. Κάλυμν. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ.
Κύθν. Λευκ. ἀδimaμα-μαλον Σύμ. ἀδ'μάμαλο Πάρ. (Λεῦκ.)
ἀδimaμαλος ὁ, Μῆλ. Σέριφ. Σῦρ. (Γαλις.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. μάμαλο.

1) Τὸ παλινδρομοῦν κῦμα, ἰδίᾳ κατὰ τὰς βραχῶδεις
ἀκτὰς Κέρκ. Κεφαλλ. Κίμωλ. Κρήτ. Κύθν. Σαλαμ. Σέριφ.:
Φρ. Βρῆκε τὸν ἀντιμάμαλό του (τὸν ἀντίπαλον, τὸν ἀντα-
γωνιστὴν του) Μῆλ. **β)** Ὁ παρὰ τὴν ἀκτὴν ἡσυχος
σάλος τῶν κυμάτων Λευκ. **2)** Θαλασσοταραχὴ προερ-
χομένη ἐκ συγκρούσεως κυμάτων ἀντιθέτου φορᾶς Ἀνδρ.
Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Κύθηρ. Πάρ. (Λεῦκ.) Πειρ.
Σύμ. Χίος: Μᾶς ἔπιασε ἓνα ἀντιμάμαλο ποῦ δὲ σταυρώσαμε

γράφει Πειρ. *Μ' ἤρτοσε τὸ ἀντιμάμαλο* (μ' ἔπιασε κτλ.) Κάρπ. *Τὰ βράχια καὶ τὸ ἀντιμάμαλο νὰ σὲ φάνε!* (ἀρὰ) Χίος «Πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ κυνηγίου τῶν ἀγριοπεριστεριῶν ἀπαιτεῖται... οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἀντιμάμαλον νὰ ὑπάρχη» (Κυθηρ. Ἑπετ. 1, 427). β) Μεταφ. δυσκολία, περιπέτεια, περισπασμός Κεφαλλ. Σύμ. Χίος (Καρδάμ.): *Δὲ μὲ δοικᾶνε τὰ δικά μου βάσανα, παρὰ θά'χω καὶ τὰ δικά σου ἀδιμάμαλα* Κεφαλλ. *Τώρα νὰ περάσῃ τὸ ἀδιμάμαλο* (νὰ παρέλθουν αἱ δυσκολοὶ περιστάσεις) αὐτόθ. || Φρ. *Ἔπεσα 'ς τ' ἀντιμάμαλο* (εἰς τὸ ἀδιέξοδον) Καρδάμ. || Παροιμ. *Ἐπάνω 'ς τ' ἀδιμάμαλον ἦβγεν τὸ καλαγκάτ-τιν* (ἐπὶ δυστυχίματος συμβάντος εἰς δυσκόλους περιστάσεις) Σύμ. 3) Σίφων ἀτμοσφαιρικός ἐν τῇ ξηρᾷ Σῦρ. (Γαλις.) 4) Τὸ παρὰ τὴν βραχίονα ἀκτὴν ἀνευρισκόμενον λεπτότατον ἄλας Πελοπν. (Λακων.) β) Συνεκδ. λεπτοτάτη κόνις καὶ ἡ ἀποτριβομένη ἀπὸ τῶν τοίχων ἄσβεστος Πελοπν. (Λακων.) 5) Ἡ ἀντίστασις τὴν ὁποίαν προβάλλει τις στηριζόμενος κάπου, μετὰ τοῦ ρ. βάλλω Κρήτ.: *Ἐπὶ λωθέ με αὐτὸς νὰ μὲ ρίξῃ, μὰ 'γὼ ἦβαλα ἀδιμάμαλο μὲ τὴ χέρα μου 'ς τὸ δοῖχο. Μὴ βάνῃς ἀδιμάμαλο νὰ δῇς πότε σὲ ρίχτω 'γὼ κάτω!* Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Ἀδιμάμαλα τά, τοπων. Κρήτ. (Σητ.)*

ἀντιμάννα ἡ, Πελοπν. (Τρίκκ. Κορινθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ οὐσ. μάννα.

Ἐπὶ τέκνων, τὸ ὁμοιότατον πρὸς τὴν μητέρα: *Εὐτοῦτος εἶναι ἀντιμάννα. Μωρέ, ἀντιμάννα νὰ εἶναι!* Πβ. ἀντιπατέρας.

ἀντιμάνταλο τό, Νίσυρ. Τῆλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ οὐσ. μάνταλο.

Πρόσθετος μάνδαλος: Ἄσμ.

Βαρσάμμα βάζω μάνταλα, βασιλικούς περάτες καὶ βάζω καὶ ἀντιμάνταλα τοῦ δυόσμου τὸ κλωνάρι

ἀντιμάχι τό, ἀμάρτ. ἀντιμάδι Ρόδ. ἄντιμάδι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντίμαχος.

1) Ἐπιμονὴ εἰς ἀντίθεσιν τινα, ἀντίστασις: Φρ. *Βάλ-λω 'ντιμάδι* (ἐπιμένω). 2) Μεταφ. τοῖχος χρησιμεύων ὡς ἀντέρεισμα οἰκοδομήματος ἢ ὡς ἀντηρὶς ἀγροῦ, ἰδίᾳ ἀπὸ χειμάρρου: *Ἀντιμάδιν τοῦ σπιτιοῦ. Συνών. ἀντίμαχος Β 3.*

ἀντιμάχια ἡ, Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντίμαχος κατὰ τὸ συνών. κάκισα.

Ἐχθρα, μῖσος κατὰ τινος.

ἀντιμάχομαι Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Χίος (Νένητ.) κ. ἄ.

Τὸ ἀρχ. ἀντιμάχομαι.

Ἐναντιοῦμαι κατὰ τινος ἐχθρικῶς, ἐχθρεύομαι, μισῶ ἔνθ' ἀν.: *Μ' ἀντιμάχεται πούλιν οὐ οὐχτὸς μου καὶ δὲ μ' ἀφίρ' νὰ προुकόφον Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἐν ἡξέρω γιατί μου ἀντιμάχεται Χίος Συνών. μάχομαι.*

ἀντίμαχος ἐπίθ. Θράκ. (Γέν.) Μύκ. Πελοπν. (Μάν. Ναύπλ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ.) Σύμ. Σῦρ. Χίος — ΚΠα-σαγιάνν. Ιδραγούμ. Σταμάτ. 41 *ἀδίμαχος* Κρήτ. Κύθν. Πάρ. *ἀντίμαχος* Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.) *ἀδίμαχος* Κυδων. Λέσβ. Σάμ. *ἀντίμαδος* Κῶς *ἀντίμαος* Χίος (Κουρούν. κ. ἄ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀντίμαχος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἀντιμαχόμενος, ἀντίπαλος, ἀνταγωνιστὴς ἔνθ' ἀν.: *Ὁ δεῖνα εἶναι-ν-ἀντίμαχός του Σύμ. «Δὲν ἔχω κοινωνικά προσόντα καὶ ἡ πάλῃ μὲ τοὺς ἀντίμαχους ἀνθρώπους μὲ κουράζει» Ιδραγούμ. ἔνθ' ἀν. || Φρ. Ἦδρε τὸν ἀντίμαχό του* (ἐπὶ ἀνθρώπου ἐπαιρομένου ἐπὶ ἰκανότητι

ἢ ἰσχύι καὶ ἀντιμετωπίζοντος ἐπίσης ἰκανὸν ἢ ἰσχυρὸν ἢ καὶ ἰκανώτερόν του. Συνών. φρ. *βρῆκε τὸ μάστορὴ του*) Πελοπν. (Μάν.) *Βρῆκε τὸν ἀδίμαχόν τ' Λέσβ. Σάμ. || Αἰνίγμ. Ἐπαρε τὴν πολίτη σου κ' ἔβγα 'ς τὴν πολιτεία καὶ διέ τί ἔχει ἀντίμαχος καὶ ἀντιμαχεῖ!* — *Τεσσαεραπόδι πέρασε, δυοπόδι κάται 'πάνω, κατσκοτόμαρα κρατεῖ κ' ἔχει ξυλένιο γάλα* (τὸ πρῶτον μέρος τοῦ αἰνίγματος ἀποτελεῖ ἐρώτησιν τῆς μητρός, τὸ δὲ δεύτερον ἀπάντησιν τῆς θυγατρὸς, ἥτοι «λάβε τὴν ἡλακάτην σου καὶ ἐξελθε εἰς τὴν θύραν καὶ ἰδὲ διατὶ ὑλακτεῖ ὁ κύων. — Διήλθεν ἐν τετράποδον, ἐφ' οὗ ἐπέβαινε δίπουν, τὸ ὅποιον ἐκράτει ἄσκον περιέχοντα οἶνον. πολίτη λ. πλαστή = ἡλακάτη, κάται = κάθεται) Θράκ. (Γέν.) || Ἄσμ.

Ἀντιμαδίτ' ἀντίμαθε δὲν ἦτυθεν νὰ λάθῃς,

πῶς λένε ἀρπαξε νὰ φάς τσαὶ σούφρωσε γιὰ νὰ 'θῃς

(Ἀντιμαδίτης = ὁ κάτοικος τοῦ χωρίου Ἀντιμάχου, ἦτυθεν = ἔτυχε) Κῶς Συνών. ἀντιβάτης 7. β) Οὐσ., ὁ διάβολος κατ' εὐφημισμὸν Μακεδ. (Καταφύγ.) Σῦρ. κ. ἄ.: *Γαμῶ τὸν ἀντίμαχόν σου! Σῦρ. Διάολε τὸν ἀντίμαχόν σου!* αὐτόθ. 2) Ὁ οὐχὶ κατ' εὐχὴν συντελούμενος, ἀντίξοος ΚΠασαγιάνν.: Ποίημ.

Ἀνάποδα καὶ ἀντίμαχα μᾶς τά φερε ὅλα ἡ μοῖρα.

Συνών. ἀνάποδος Α 3 β. 3) Ἀντιπαθής, κακὸς Θράκ.

(Αἰν.) Πελοπν. (Ναύπλ.): *Ἀντίμαχος ἄνθρωπος* Ναύπλ.

Β) Οὐσ. 1) Ἀντίδοτον, ἀντιφάρμακον Κυδων. Λέσβ. Χίος: *Καλὸ ἀντίμαο γιὰ τὸν πόνο σου Χίος Ἡ-ῖ-ἀδίμαχος 'ς τοῦ διασμοῦ* (τὸ ἀντιφάρμακον τῆς νευρολογίας) Κυδων. *Ἀδίμαχος 'ς τ'ς πονδ' τοῖς* (διὰ τοὺς ποντικὺς) αὐτόθ.

2) Προφύλαγμα, προπέτασμα, ἀσπίς, ἐπὶ μάχης ἢ συμπλοκῆς Κρήτ.: *Βάνω ἢ πιάνω ἀδίμαχο τὴ βέτρα-τὸ δέντρο.*

3) Ἀντηρὶς, ἀντέρεισμα πρὸς ὑποστήριξιν τοίχου κττ. Κρήτ. Συνών. ἀντιμάχι 2.

ἀντιμαχῶ Θράκ. (Γέν.)

Τὸ μεταγν. ἀντιμαχῶ.

Ἐπὶ κυνός, ἐναντιοῦμαι ὑλακτῶν, ὑλακτῶ, μόνον ἐν αἰνοίγματι, δι' ὃ ἰδ. ἀντίμαχος Α 1.

ἀντιμεθαύριο ἐπίρρ. σύνηθ. ἀντιμεθαύριον Μακεδ. (Καστορ. κ. ἄ.) ἀντιπιθαύριον Κύπρ. ἀντιπιθάρκου Κύπρ. ἀντιπιθαρκοῦ Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ ἐπίρρ. μεθαύριο.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν τῆς μεθαύριον, τὴν τετάρτην ἀπὸ σήμερον: *Ἀντιμεθαύριο εἶναι τ' αἰ-Δημητριοῦ Παξ. Ἀντιπιθάρκου 'εν-νὰ πάμεν 'ς τὸ παναῦριν Κύπρ.*

* **ἀντιμεθαύριοψες** ἐπίρρ. ἀντιπιθάκοψες Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀντιμεθαύριο καὶ ὀψέ. Ἰδ. ΣΜε-νάρδ. ἐν Ἀθηνᾶ 6 (1894) 171

Τὴν ἐπομένην τῆς μεθαύριον ὀψέ, τὴν ἐσπέραν τῆς τετάρτης ἀπὸ σήμερον ἡμέρας: *Ἀντιπιθάκοψες 'εν-νὰ πάρομεν τὴν νύφ-φην.*

* **ἀντιμερὶ** ἐπίρρ. ἀδιμερὶ Καππ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ οὐσ. μέρος.

Πέριξ: *Σ' ἀδιμερὶ τουν* (πέριξ αὐτῶν).

ἀντιμέρι τό, Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ οὐσ. μερὶ.

Ὁ ἕτερος μέρους: *Τὸ μερὶν μου κάμνει γάμο, τ' ἀντιμέριν μου ἀντιγάμο, τὰ μέσα μου τὰ δῶ μου γιμῶνουν τρεῖς λακάνες* (λόγοι τοῦ μικροτάτου πτηνοῦ γιὰ νῆνῃ πρὸς τὴν ὀνειδίζουσιν αὐτὸ διὰ τὴν σμικρότητα χίχλην).

